

Rettevejledning til reeksamen i HD Erhvervsret – vinter 2015-2016.

Vejledende løsning - opgave 1

Spørgsmål 1:

De studerende bør indledningsvis fastslå, at der er tale om et handelskøb jf. KBL § 4, idet det oplyses, at juleplatten skal anvendes til udsmykning i Petras galleri. Herefter må den pågældende platte karakterises som en speciesvare jf. KBL § 3 modsætningsvis. Problemstillingen i nærværende sammenhæng knytter sig til, hvem af parterne henholdsvis AA eller PP, der bærer risikoen for skaden på platten. Udgangspunktet for denne vurdering findes i KBL § 17, stk. 1, som fastslår, at sælgeren bærer faren for salgsgenstandens hændelige undergang eller forringelse indtil, levering har fundet sted. Denne regel modificeres imidlertid af KBL § 17, stk. 2, hvoraf følger, at i de tilfælde hvor købet angår en bestemt genstand (speciesvare), som skal hentes af køberen, og tiden er inde, da den ifølge aftalen kan hentes, samt genstanden holdes rede, bærer køberen dog faren og må således betale købesummen, selv om genstanden hændelig er gået til grunde eller forringet. I opgaven oplyses det, at AA og PP aftaler, at PP skal afhente platten om torsdagen kl. 15.00. Imidlertid dukker PP ikke op som aftalt, hvorefter AA pakker juleplatten forsigtigt ind i en kasse og stiller den i den bagerste ende af butikken. Desuden meddeler han PP, at platten er holdt rede til hende. I medfør heraf må betingelserne ifølge KBL § 17, stk. 2 siges at være opfyldt, dog under forudsætning af, at skaden på platten skyldes en hændelig begivenhed. I den forbindelse bliver det relevant at nævne reglen i KBL § 33, hvorefter der påhviler sælger AA en omsorgspligt ved forsinket afhentning. Idet vi ikke får oplyst de nærmere omstændigheder omkring skadens indtræden, må det afgørende ikke være resultatet, men at problemstillingen samt de relevante regler identificeres. Såfremt det lægges til grund, at AA har opbevaret platten på forsvarlig vis – hvilket det umiddelbart tyder på, må skaden betragtes som hændelig, og i så fald kan PP ikke kræve købesummen retur, men må nøjes med den ødelagte platte. Hvis det omvendt antages, at platten ikke har været opbevaret tilstrækkeligt forsvarligt, har AA således ikke opfyldt sin omsorgspligt jf. KBL § 33, og skaden må da i stedet bedømmes efter mangelsreglen i KBL § 42. Reglen i KBL § 42, stk. 1 fastslår, at køberen PP har mulighed for at hæve handlen, såfremt manglen er væsentlig jf. bestemmelsens 2. pkt. Det faktum, at juleplatten er gået midt over, må klart karakteriseres som en væsentlig mangel, hvorfor PP således er i sin gode ret til at kræve den erlagte købesum retur.

Spørgsmål 2:

Problemstillingen i denne sammenhæng knytter sig til, hvorledes AA's e-mail pr. mandag d. 08.02.16 til EE skal tolkes. Med formuleringen "som jeg tænker på at sælge" signaleres det, at AA ikke har taget definitivt stilling til, om han vil sælge platten til den angivne minimumspris,

men at han kan vælge, om han vil sælge til den af de to stamkunder, der afgiver det bedste bud eller også helt undlade at sælge platten, såfremt det er at foretrække for ham. E-mailen må dermed karakteriseres, som en opfordring til henholdsvis EE og FF om at gøre tilbud jf. AFTL § 9. AA er således som udgangspunkt ikke forpligtet til at sælge platten til EE. Dog opstår der en problemstilling, idet det videre følger af AFTL § 9, 2. pkt., at såfremt tilbud fremkommer inden rimelig tid fra nogen, som henvendelsen er rettet til, og modtageren må gå ud fra, at det er fremkaldt ved henvendelsen, skal han uden ugrundet ophold give tilbudsgiveren meddelelse, hvis han ikke vil antage det. Undlader han dette, anses tilbuddet ifølge AFTL § 9, 3. pkt. for antaget. Idet AA i sin e-mail har benyttet sig af muligheden for at fastsætte en svarfrist, og EE's tilbud fremkommer inden denne frist, må den tidsmæssige betingelse i § 9, 2 pkt. klart siges at være opfyldt. Herudover kan der ikke herske tvivl om, at tilbuddet fra EE er fremkaldt ved AA's henvendelse, og idet EE's tilbud desuden er i overensstemmelse hermed (hun byder den angivne mindstepris), skulle AA have give EE meddelelse om, at han ikke ønsker at antage hendes tilbud. Idet han undlader dette, er han således bundet af tilbuddet. Imidlertid har AA ikke længere mulighed for at sælge platten til EE, idet den allerede er solgt til PP (og også gået itu), hvorfor han i stedet må svare PP erstatning. Denne bliver at fastsætte til den positive opfyldelsesinteresse, hvorved EE kan opnå erstatning for det tab, hun lider ved, at aftalen med GG ikke kan opfyldes. PP har således krav på at få (12.000 kr. – 8.500 kr.) dvs. 3.500 kr. svarende til den mistede fortjeneste i erstatning.

Spørgsmål 3:

Som ovenfor nævnt er e-mailen til FF ligeledes at anse som en opfordring til at gøre tilbud jf. AFTL § 9. Imidlertid byder FF kun 8.000 kr. for platten, og hendes tilbud er således ikke i overensstemmelse med AA's opfordring (under mindsteprisen). AA har således ingen pligt til at give meddelelse til FF om, at han ikke ønsker at antage hendes tilbud.

Vejledende løsning - opgave 2

Spørgsmål 1:

Det forventes ubetinget, at en besvarelse fastslår arbejdsgiveransvar.

Videre forventes via cuplaovervejelser – og tab, årsagssammenhæng og adækvans – at der fastslås erstatningsansvar.

Det bør i en besvarelse klart fastslås, at kravet på de 23.000 kr. ikke er relevant, jf. EAL § 22, stk. 2.

Vedrørende forsikringssselskabets krav på de 5.500 kr. ligger selskabets hjemmel i EAL § 22, stk. 1.

Når en besvarelse frem til, at der af viceværten er handlet groft uagtsomt, kan kravet rettes mod både Jens Kruse og viceværten.

Det må dog forventes, at kravet rettes mod Jens Kruse, hvorfor skal drøftes, om Jens Kruse, jf. EAL § 23, stk. 1, kan få beløbet dækket af viceværten.

Når en besvarelse frem til, at der af viceværten er handlet simpelt uagtsomt, kan kravet alene rettes mod Jens Kruse, jf. EAL § 19, stk. 3, modsætningsvis. Men også her er det relevant at inddrage Jens Kruses muligheder over for sin vicevært, jf. EAL § 23, stk. 1., m.h.t. de 5.500 kr.

Vedrørende Bent Bergs krav på de 14.000 kr. vil kravet – uanset om der statueres grov eller simpel uagtsomhed – kunne rettes mod både Jens Kruse og viceværten. Her vil det ligeledes være relevant at foretage overvejelser baseret på EAL § 23, stk. 1.

Spørgsmål 2:

Der skal i en besvarelse skelnes mellem mulig erstatning for motoren og mulig erstatning for personskaden.

Det må anses som nærmest udelukket, at der kan opnås erstatning for den ødelagte motor, idet den culpøse adfærd ligger hos Peter Sø. Motoren kan i øvrigt ikke dækkes via produktansvarsloven, jf. PAL § 2. stk. 2. andet pkt.

Mulig personskade skal overvejes ud fra produktansvarsloven, overvejelser der skal basere sig på, at der ikke er instrueret om risikoen ved at påfylde benzin på en varm motor. Overvejelserne er vigtigere end konklusionen.

Spørgsmål 3:

Her bør en besvarelse fastslå, at den manglende præmiebetaling ikke kan blokere mod afregning af de 440.000 kr., jf. FAL § 12, stk. 1 og § 13, stk. 1.

Vedrørende den manglende brug af brændeovnen er der ved forsikringens tegning ikke afgivet urigtige oplysninger. Selskabets overvejelser må anses udsprunget af fareforøgelsesovervejelser. Det bør fastslås, at fareforøgelse ikke kan medføre bortfald af de 440.000 kr., men givet heller ikke nedsættelse af beløbet, idet Jens Kruse givet ikke vil opleve det som en fareforøgelse at undlade at bruge brændeovnen, jf. lærebogens henvisning til FAL §§ 45-50. Samlet konklusion – selskabet skal udbetale de 440.000 kr.